

Általában nem viselem túl jól az emberek közelségét. Még a családtagjaimé is zavart – már amikor még volt élő rokonom –, nemhogy vadidegeneké. Régebben nem is szerettem társaságba járni, a különösen nagy tömegeket pedig egyenesen elkerültem. Tíz éve még lehetetlen dolognak tűnt, hogy egy ilyen zsúfolt helyen, mint egy pályaudvar, én is megforduljak. A pánikbetegség színlelése jó indok volt, ha meg kellett magyaráznom, miért vagyok képtelen emberek közé menni. Azt pedig csak én tudhattam, hogy ami történik velem, az minden, csak nem pánikroham.

Mathieu karjai között két dologra döbbsentem rá egyszerre. Az egyik meglepett és összezavart, a másik egyenesen halálra rémített.

Az első, amire rájöttem az volt, hogy cseppet sem esik nehezemre ilyen közel állni egy ismeretlenhez. Hozzá. Jól esett az érintése. Ami egyedül aggasztott, az maga az aggodalom hiánya volt. Cseppet sem feszélyezett.

A másik problémám azonban megijesztett – könnyedén félrelökve a férfi közelsége okozta kellemes borzongást és a karja által nyújtott biztonságot. Megdermedtem a félelemtől.

Az nem lehet, hogy ennyi év után ismét megtörténik. Olyan régen volt már, hogy utoljára befolyásolni tudtak mások érzelmei. Megtanultam kizárni őket és kívül is tartani. Egészen idáig.

Néztem Georgiana szép arcát. A szemét egyetlen pillanatra sem vette le Mathieu-ról, de a harag, amely belőle áradt, egyenesen felém sugárzott. Úgy bombázott velem, mintha egy egész darázsraj támadt volna rám, folyamatos ostrom alatt tartva, minden irányból egyszerre. Szinte már fizikai fájdalmat okozott. Kétségtelenül féltékeny volt, ezt meg sem próbálta leplezni. Nem sok reményt fűztem hozzá, hogy még a vihar kitörése előtt el tudom magyarázni, semmi oka arra, hogy így érezzem. Már, ha hitt volna nekem egyáltalán.

A helyzetem nem javított James dühe sem, amelynek ugyan nem én voltam a célpontja, de mivel ugyancsak közel álltam a tárgyához, nagyon is érintett.

– Ki kell mennem egy pillanatra – nyögtem fel, és éreztem, hogy a térdem megroggyan, mintha már nem bírná tovább megtartani a súlyomat.

– Valami baj van? – kérdezte Mathieu, nem tiltakoztam, mikor óvatosan maga felé fordított.

Az arcom lángolt, tudtam, hogy olyan piros vagyok, mint a pipacs, és hogy neki is éreznie kell a belőlem áradó forróságot. Mindig így kezdődött.

– Te jó ég! – dörmögte, mikor meglátta az arcomat. – Gyere! Kiviszlek.

– Késő – sűgtam, mielőtt elszabadult volna a pokol.

A forróság elöntötte minden egyes porcikámat, azzal fenyegetve, hogy felgyulladok tőle, ám nem így történt. Mindig éreztem a gyötrő tüzet, de soha nem tett bennem kárt. A környezetemben annál inkább.

Az épület remegni kezdett körülöttünk, pedig nem mozgott a föld. A berendezési tárgyak, lámpák mégis imbolyogtak, majd vad rázkódást követően sorban leestek a földre. Minden remegett, vibrált, csörömpölt. Az emberek először csodálkozva néztek körbe, majd kiáltozni és rohángálni kezdtek.